

der er derimod opstaaet Dissens om, hvorvidt slige Bestemmelser angaaende Foranstaltninger imod den hemmelige Prostitution kunde optages i det i Loven af 1863 bebudede Regulativ; det blev i saa Henseende fra en Side i Kommissionen bestemt gjort gjældende, at Loven kun hjemler et Regulativ for de til den af Politiet autoriserede Prostitution hørende Fruentimmer, hvori der derfor hverken kan optages Bestemmelser vedrørende andre Fruentimmer eller foreskrives Regler om Fruentimmers Inddragelse under Regulativet imod deres Villie, medens det fra anden Side formentes, at der i den gjældende Ret findes tilstrækkelig Gjæmmel for slige Bestemmelseres Optagelse i Regulativet.

Justitsministeriet har nu med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke kunnet Andet end slutte sig til den forstaaede Opfattelse.

Den for Tiden stedfindende Ordning af Prostitutionsvæsenet i Kjøbenhavn er i det Væsentlige bygget paa et utrykt Reskript af 6te Juni 1815 til Politidirektøren, hvorved han bemyndigedes til dels at føre en nøjsagtig Kontrol med de Bærtshusholdere, der holdt Piger, som mistænktes for at lade sig bruge til Utugt, samt med de i Plakat af 27de November 1775 ommeldte løse og ledige Fruentimmer, dels at lade „de for Politiet mistænkelige Fruentimmer, der sad paa deres egen Haand, og de Piger, der opholdt sig i Bærtshuse, hvor Politiet havde Mistanke om, at der dreves Utugt“, underkaste en regelmæssig Visitation og i Tilfælde af, at de befandtes smittede, tvinge dem til at lade sig underkaste Behandling paa et Hospital. I Henhold til den Politiet saaledes givne Myndighed til Visitation af mistænkelige Fruentimmer, hvorved Grundlaget først er givet for Indførelse i Kjøbenhavn af et reguleret Prostitutionsvæsen med regelmæssig tvungen Visitation, samt paa Grund af den Nødvendighed, der i Tidens Løb viste sig for, at den stedse tiltagende hemmelige Prostitution blev undergivet fornøden Tvang for at sikre Samfundet imod i alt for høj Grad at lide under dens saavel i saniter som i moralsk Henseende skadelige Indflydelse, udvikledes efterhaanden den Tilstand, der i ethvert Tilfælde er overleveret fra Fortiden til

Nutiden, at Politidirektøren dels kan tvinge løsagtige Fruentimmer til at underkaste sig en regelmæssig Visitation, dels indskrive dem imod deres Villie under den offentlige Prostitution, d. v. s. undergive dem den særlige Tvang med Hensyn til Visitation og andre reglementariske Forskrifter, samt den arbitrære Straffemyndighed, som de offentlige Fruentimmer ere underkastede, hvorimod de i saa Fald straffrit kunde hengive sig til løsagtigheden. Denne paa en mere end halvhundredaarig Tradition hvilende og af Forholdenes Udvikling saa at sige fremtvungne Stilling indtager Politiet i Kjøbenhavn endnu; men det kunde være klart, at der kan rejses Tvivl om den støtter sig til et tilstrækkeligt legalt Grundlag. Selv om det nemlig antages, at der tilkommer Reskriptet af 1815 Lovkraft, uanset at det aldrig er blevet kundgjort som Lov, maa det dog anses for tvivlsomt, om dette Reskript ved de i samme omtalte mistænkelige Fruentimmer har tænkt paa andet end Dattens offentlige Prostitution, de Fruentimmer, der undgik Tiltale for løsagtighed paa Grund af en stiltiende Konsens fra Politiets Side, og i hvert Fald har Reskriptet kun bemyndiget Politiet til at visiterer de mistænkelige Fruentimmer, men ikke til at indskrive dem under den offentlige Prostitution imod deres Villie. Efter Straffelovens § 180 medfører derhos nu den mod Politiets Advarsel udøvede løsagtighed kun Straf for vedkommende Fruentimmer, men Loven giver ikke Politiet Myndighed til at føre andet Tilsyn med de løsagtige Fruentimmer end det, der er nødvendigt for at kunne give Advarsel og derefter tilvejebringe Bevis for mulig Overtrædelse af denne. At der endelig ved det i Loven af 11te Februar 1863 § 8 ommeldte Regulativ kun er tilfattet et Regulativ for den egentlige offentlige Prostitution, fremgaar tydelig nok af Forhandlingerne paa Rigsdagen om denne Lov, under hvilke det fra alle Sider blev hævdet, at Bestemmelsen om et Regulativs Udsærdigelse ikke gav Justitsministeren nogen ny Besøjselse, at den strængt taget var overflødig, da Ministeren ogsaa uden en saadan kunde og burde ordne det paagjældende Forhold efter Forhandling med Kommunal-